

K 16821
1a

ამ ბროშურას შემოსავალი სრულად გადა-
ღებულია რაზათის დედათა სასწავლებლის
სასარგებლოდ.

1 Января 1961 г.
1961 წლის 1 იანვარი
Цена — руб. 50
წაკაღებულია.

(ამბავი კავკაზიის ცხოვრებიდან)
ს. შხიანცისა

რუსულიდან ნათარგმნი
მესხი კ. გვარამაძისა
და
გამოცემული
ზაქარია კ. დიდიმამაშვილის მიერ

ქ. ახალციხე
სტამბა ძმ. მარტიროსიანებისა
1911

ამ ბრძოლის შემოსავლი ხარკს გარედ,
გადადებულია რაზათის დედათა სასწავლებლის
სასარგებლოდ.

ნაკადული

16821
↓
10

(ანბავი კავკაზიის ცხოვრებიდან)

ს. შხიანცისა

რუსულიდგან ნათარგმნი

მესხი კ. გვარამაძისა

და

გამოცემული

ზაქარია კ. დიდიმამაშვილის მიერ

ქ. ახალციხე

სტამბა ძმ. მარტიროსიანცებისა

1911

ნაკადული

(პატარა ამბავი).

ქრთ ზაფხულის არდადეგებში, პატარა ქალაქ №-ში გავემგზავრე ჩემ ამხანაგთან სტუმრადა.

სასეირნოთ ყოველ დღე გავდიოდი ქალაქს გარედ, სადაც დიდი ხნითა ვრჩებოდი ხოლმე. ვათვალიერებდი მახლობელ ტყეებს, ქალებს, მინდვრებს... ყველგან დავიარებოდი.

ერთხელ წავაწყდით ნაკადულს, რომლის თვალუწვდენი გძელი მიდამო მოროხილი იყო პატარა კენჭებითა; ახლოს მივედით. ჩემი ამხანაგი ჩაჯდა თავჩალუნული; ეტყობოდა რომ რაღაც ფიქრებმა მოიცვა იგი.

ჩემ შეკითხვაზედ, კენჭების გაშვავების ხმა გაისმა. ალბათ წყალში დასძრა, ჩემი ამხანაგი თითქოს ძილიდგან გამოიძრკვაო, თავი ზევით ასწია და უცბათ წამოიძახა:

— ეს კენჭებია, კენჭები!.. და ღრმით ამოიოხრა...

— კენჭებია!.. გაიმეორა და განაგძო ლაპარაკი:— ეს ნაკადული—ხომ ხედავ რა პატარაა!.. ერთ წისქვილსაც ძლივს დააბრუნებს; მაგრამ ზოგჯერ ისე ადიდდება და მედიდურად წამოიშხუებს, რომ კლდე ღრეს სულ დააქცევს. ეხლა ქათამიც ფონს გავა ისე პატარა... საკმარისია, აი, ამ მთებში გაწვიმდეს; სწრაფად ადიდდება, გაგანიერდება და ლიახესავით თვალაბმული, აქაფებულ-აზვირთებული შხუილ ქუხილით თავსზარსა სცემს ხოლმე არე-მარესა!.. რამდენს მსხვერპლს არ იწირავს ეს პაწაწა მიუნდობელი, შეუბრალებელი, ძრიელი და ცრუ ნაკადუ-

ლი!! რავდენს უქცევს სახლს, ბაღს...
და თავის როხის ქვეშ ათავსებს ეს უწყა-
ლო და მიუნდობელი?..

ჩემი ამხანაგი ისევ ფიქრებს მიეცა...

მთის გვერდობზე გაშენებული ქალაქი,
შორიდან თან და თან მშვენიერდებოდა,
კეკლუცდებოდა და მის გარშემო ხავერდ-
სავით გადაფურჩქნულს მოღს ახშობდა.
სურათი საუცხოვო იყო. ის მშვიდობიანს
და წყნარ ძილს საუკუნოთ მალე მიეცა.
არც არავის თავში მოუვიდოდა, რომ ის
სიტკბოება რითიმე დარღვეულ იყო. ყველ-
გან სიწყნარე და სამარისებური მყუდ-
როება სუფევდა!.. მხოლოდ ერთი ნაკა-
დული თავისი მხიარული ჩხრიალით სი-
ჩუმეს არღვევდა...

— ნეტა, რაზედ ფიქრობდა ჩემი თანამ-
გზავრი?... რამ შეუცვალა მას მხიარულ-
ლი სახე?... რა ჰქენჯნიდა იმის გულს
და რა აწუხებდა მას?— აი, ეს კითხვები

აღმძრა თავში და ვერ ამეხსნა კი!..
ბოლოს, დაესცხრი ისეთი დამლაღვი
სიჩუმისაგან, გაუბედე და შევეკითხე:

— ნეტა, რა ფიქრებმა გაგიტაცეს ჩემო
მეგობარო, ან რა გაწუხებს?

მან მომიგო:

— მე მომაგონდა ჩემი სიყმაწვილე?!
მომაგონდა — ჩემი უმცროსი ძმა, რომე-
ლიცაი, ამ ნაკადულში დაიხჩო!.. ყო-
ველთვის, როდესაც კი ამ ნაკადულს
დავინახავ, ამის არე-მარეს მოვხდები,
სულის ტრაგიკული წამები დამიდგება
თვალწინ... სულ დიდხანსა ვმზერ იმის
მქრთალს პირი-სახეს, მის შეხედულე-
ბას!..

— როგორ, და რა სახით მოხდა ყვე-
ლა ეგ, მოუთმენელად შევეკითხე მე?

— ამახედ, ჩემო კარგო!.. დაწვრი-
ლებით რომ გიპასუხო — ჩემი სიყმაწვი-
ლის ამბავი დაწვრილებით უნდა მოგიყ-

ვე... — ჩაქინდრული თავი წამოიღო მალ-
ლა, მიეყრდნო დიდ ქვას და დაიწყო:

II

ქამა რომ მომიკვდა, მე მაშინ 11 წლი-
სა ვიყავი; ოთხი წვრილი ობოლი დაგვ-
ტოვა მან; ერთი ძუძუთა იყო. მე ყვე-
ლაზე უფროსი ვიყავი. ჩვენ ცხოვრების
სახსარი არ გვექონდა, ღარიბები ვიყავით.
საბრალო დედა თავისი ხელამაგით გვარ-
ჩენდა იმდენ სულს. მთელ ღამეებს სან-
თელთან იჯდა თავდახრილი და ჰკერავ-
და. ჩვენ დაგვაწვენდა დასაძინებლად და
ის შეუღლებოდა საქმეს. მე ხშირად
თვალს ვადევნებდი ლოგინიდან დედაჩემს.
მისი სურათის დანახვა უფრო ნაღველს წა-
მოადგენდა, მის გულს ნაღველი სარჩულოდ
ჰქონდა დადებული!.. დიდის მოთმინებით
და სულგრძელობით უჯდა თავის საკე-
რავს. ნემსი, როგორც სათამაშო რამ ისე

ჰქონდა ხელში გავარჯიშებული. თვალ-
ლებში ჩინ-გამოღეული ხანდიხან შეს-
წყვეტდა საკერავს და გაშტერებული
მიეცემოდა რალაც ფიქრებს... იმავე
დროს, თითქოს ნაკადულის მრისხანე
ჩხრიალსაც ყურს უგდებდო, რომელიც
ხან ყრუთ მოგვესმოდა და ხან კი მომაკვ-
დავსავით შორს გაიპარებოდა.. უცბად
გონს მოსული, ისევ თავის საკერავს
შეუდგებოდა. მან შესვენება არ იცოდა
და სულ ასეთი აუტანელი შრომითა
გვკვებავდა ხოლმე. უკანასკნელი პუ-
რის ნატებსაც ჩვენ სწავლას გვახმა-
რებდა. სწორედ დიდს და აუტანელს
ხელმოკლეობას ითმენდა საბრალო დედა!
ითმენდა მხოლოდ თავის სახელის დასა-
ცავათ და ოჯახის პატივსაცემლად!..

გვინახავს იმისთანა დღეები, კვირებიც
კი, რომ საკერავი სრულიად აღარა ჰქო-
ნია მას!.. იმისთანა წამებიც გვიგემია და

გვიგვრძნია, რომ სრულიად იმედ გადაწყვეტილი დარჩენილა. — იგი მაინც ხელს არასდროს არ გაიშვერდა სამათხოვროდ... ვალებს არ აიღებდა. არც არა სახლის ივეჯებს ახლებდა ხელს გარედ გასაყიდათ... მაგრამ მოვახშეობა შეუბრალებელი რამაა, რომელმაც არ იცის არაფითარი გაჭირება და აუტანელი მდგომარეობა. ანბ...
მამაჩემს ცოტაოდენ ვალი დარჩა, თითქმის გადახდილიად ითვლებოდა, პატარა ნაწილი სარგებელისა უკი დარჩენილიყო, რომელიც ას ოც მანეთამდე ავიდა. ეს ჯამი ჩვენისთანა ღარიბებისათვის დიდი საგრძნობელი სიყო. მისი სიკვდილის შემდეგ, მოვახშე დიდი რიხით განგვიცხადებდა ხოლმე თავის მოთხოვნილებას და სახლის ავეჯების აწერას გვემუქრებოდა ცულიდან დაწყებული. ეს ცოტა ვნძი...
შუბელური დედაჩემი თავის ღონესაშევალს იმას ახმარდა, რომ როგორმე ეს

ვალი მოეხადა: თავს ივიწროებდა, ჩვენც
საცხოვრებელს გვაკლებდა... ყოველ
თვიურ შემოსავალიდან — უდიდეს ნაწილს
ვალის გადასახდელად სდებდა და ასე
თვიური ხარკისათვის აძლევდა მოვახშეს
თავის ნაოფლარსა. მაგრამ წარმოიღ-
გინეთ, იმ ფესვად ამოსაგდებს ვალს,
არმაც თუ არ აკლდებოდა, არამედ უფრო
ემატებოდა და იზრდებოდა. ერთხელ
„სუდებნი პრისტავი“ მოგვაყენა კარს
ჩვენმა მოვახშემ სახლის ასაწერად (მას
სამართლის კაცებიც თან მოჰყენენ); შე-
მოვიდნენ ოთახში. ჩინოვნიკი თავმოძ-
წონეთ მიუჯდა მაგიდას და „ოპისის“
შედეგენა დაიწყო. გვიწერდა: ხალიჩას,
ქურქელს და სხ.

დიდი უსინდისო ვინმე იყო ჩვენი მო-
ვახშე. რაც კი შეხვდებოდა ოთახში, თა-
ვის ხელით მიჰქონდა და პრისტავის წინ
აწყობდა; ისიც ყოველი ახალი ავეჯის

დანახვაზედ, ასწევდა თავს მალლა, წარ-
ბებს შეიხრიდა და შეუდგებოდა საქმეს.

ძველი და უვარგისი რამ თუ შეხვდე-
ბოდა, თავს წამოიღებდა და შეეკითხე-
ბოდა: მითომ ღირს ამების აწერაო?..-

—ასწერეთ,—მე გთხოვთ,— მიუგებდა
მევახუე. სურათი, საზარელი იყო და სა-
ზიზღარი...

უბედური დედაჩემი იდგა გაშეშებული,
მწუხარებისაგან მკვდარი. მთელი სხეუ-
ლით კანკალებდა; ძლივს მაგრდებოდა
ფეხზედ, სასიკვდილოთ მიმქრალი. ამ დროს
ჩვენ ოთხნივ გარშემო ვუდქით დედას,
რომელიც, თვალთაგან გამოურკვეველს
ცრემლებს აფრქვევდა ჩვენთვის, იმ დროს,
ისტქტურად ყველასა ვგრძნობდით ჩვენ
რომ გარეშენი გვცარცვავენ და ჩვენს
ოჯახს შეურაცხებას აყენებდენ. უცბათ
წაგვაყენა დედამ წინ და სასოწარკვეთი-
ლებით მიაძახა:

— ბარემ ეს უბედური ობლებიც წაი-
ყვანეთ სადმე!.. ჩქარა ჩასწერეთ, არ და-
გაცლისთ, თქვენ, ღმერთი! ამ უკანას-
კნელ სიტყვებზე ჩაეკეცა მუხლები და
სკამზედ უგრძნობლად დაეცა.

III

ქმვიდობით, ოჯახის კეთილდღეობავ,
მშვიდობით ოჯახის მყუდროებავ, გაჰქ-
რა, ყოველივე სამუდამოდ!.. დადგა დრო
გაქირვებისა, დრო ტანჯვისა... ვაებისა...
თუმცა დედამ წინანდულებ განაგრძო სა-
კერაეები, მაგრამ ამაოდ!.. იმისი თავდა-
დებული და დაულალავი ენერჯია სრუ-
ლიად წაერთვა, დაუძლურდა... ყველა
ფერსა და ღია ტანებით ვაკეთებდა. მალე
შემკვეთლებმა ცვაჰკვეთეს და ცალარ აძ-
ლევდნენ მას საკერაეებს, რადგანაც პი-
რიანად ვეღარ ასრულებდა საქმეს; კეთილ
სინდისიერ მუშაობაზედ მიჩვეული ვეღარ

ასრულებდა საქმეს; კეთილ სინდისიერ მუშაობაზე მიჩვეული რა ველარ იტანდა მუშტრის საყვედურებს საქმის რიგიანათ აუსრულებლობისათვის, მაშინვე გული მოსდიოდა და მკვახე-მკვახე სიტყვებითაც მიუგებდა, ისე ნერვები აეშალა საბრალოს.

საკერავი თან და თან შეუმცირდა დედა ჩემს; ბოლოს ერთიანათაც მოესპო... მოესპო ერთათ ერთი წყარო ცხოვრებისა; ჩვენც იძულებული ვიყავით სკოლი სათვის გაგვენებებია თავი, რადგან დღიური სარჩოც არა გვექონდა; მაშ საიდგან შეიძლებოდა ჩვენი სწავლის ხარჯების გაღება?..

დადგა ცივი ზამთარი, არა გვექონდა სახლში: არც ფქვილი და არც შებრა. მთელდღეებს, კვირებსაც კი, თბილს საქმელებს სრულებით მოკლებული ვიყავით. ძალა უნებურად უნდა აგვერჩია ის

გზა, რაც დედაჩემს საშინლადა სძულდა... — ავველო ვალები... ჰმ.. ადვილათ იტყვის ენა... უნდა მიადგე ვილასაც კარებს და უცადო, თუ როდის გაღირსებენ კარის გაღებას. საშინელი წამებია... საუკუნეთ გეჩვენება... აგერ იღება კარიც. შენ კი სული გიღელავს... გული გიძგერს... სახე გიწითლდება... ენა გებმის... როგორც არის ახერხებ და შენს გაქირვებას ეუბნევი — ეჩურჩულები დედის თხოვნას... მაინც გულ გადაღეული და დაწყენილი შეჰყურებ თუ რას გიბასუხებს... აგერ უცბათ პასუხი გესმის: — უთხარით, დედა თქვენს, რომ ჩვენთვისაც არა გვაქსო!.. ასეთ ცივს უარზედ სირცხვილით იწვი, საღ დაიმალება, რომ თავ-ჩაკიდული არ დაბრუნდები სახლისაკენ სრულიად შერცხვენილი!.. ისე გგონია, გამღელ-გამომვლელნი ყველანი, შენს გაწბილებაზე (უარის თქმაზე) მოუბ-

ნობენ და გრცხვენიან! მოდიხარ გულ-
ტეხილი სახლში; იქ ბავშვები გიკჳერიან
შენ აღელვებულ სახეზე, შენ მდგომარე-
ობაში შემოდინ; მიუხედავად იმისა რომ
შიათ და ეს მომენტიც ერთნაირს, სასო-
წარკვეთილებაში აგდებს!..

არას დროს არ დამავიწყდება მე ის
წამები, როდესაც ერთხელ სახლში საქ-
მელი სრულიათ გამოგველია: არც ფქვი-
ლი, არც ყველი და არც ხმელი ჰურის
ნატები. ვიკადრე და სხვის კარს მივადგ
დასარეკათ; ერთთან, მეორესთან... მაგ-
რამ ყველასაგან უარი მივიღე. გამოვ-
ბრუნდი ფერმიხდილი და წამოველ სახ-
ლისკენ. სახლის წინ იდგა დედა გულ-
ხელ დაკრეფილი და მიცდიდა.

— ვერ იშოვე რაიმეო, მკითხა და და-
აჟრუილა ტანში!..

— ვერა... მიკნაგებულის ხმით ძლივას
გავაგონე, ჯავრისაგან პირში ინერწყვი

მიშრებოდა. მონ ქაიმიცებტატ აუ შერო
იმ ღამეს ყველანი მშიერი დავწევით
დასაძინებლად.

მე დიდხანს ვბრუნდებოდი ლოგინში
მშიერი, ვშფოთავდი და არ მეძინებოდა.
გულზედ ქვასავით რაღაც დამაწვა და სა-
შინლად მტანჯავდა.

არც დედაჩემს ეძინა; ისიც ღრმათ ოხ-
რავდა, სტიროდა ღამის მყუდროებაში...
მე ათასნაირი ფიქრები ამეშალა თავში,
რადგანაც უფროსი ძმა ვიყავი, სინიდისი
მაიძულებდა და მამხელდა, რომ ოჯახის
პატრონობა მე მეტვირთა დედაჩემის უდ-
როოდ გატეხისა და დაუძლურების შემ-
დეგ. აკი ჩემი უმცროსი და-ძმანიც მე
მთხოვენ შველას მშივრები; მაგრამ რითი
შემეძლო მე მათეინ შველა!. მათხოვრათ
ვერ წავიდლოდი და თავს ვერ დავიმოჯა-
მაგირებდი?.. ღმერთო, ნუნ მიწყენ და,
მოჯამაგირობას მე ბევრჯერ მირჩევნოდა

ტყეწი შეშის ქრა და პობა... და უესევე
გადავწყვიტე ჩემ ხელობად. დედა ჩემს კი
გასაგონათაც ეზარებო-

და ტყეწი შეშის ქრა და პობა...
— არასდროს, შევილო?— ვინ იცის
რა შეგემთხვევა ტყეში და გზაში— მე
ბევრად მიჩქვნი სიმშლით ამომხდეს

სული, ვიდრე იმ განსაცდელში გაგზა-
ნაო! დაჟინებით იტყოდა ხოლმე დედა.
როდესაც უკიდურეს მდგომარეობაში
ჩავარდა დედა და ოჯახი, მაშინ კი ინე-
ბა შეშის ქრაზე თანახმობა გამოცხადე-
ბო.

მეორე დილას, გათენებამდის ვუხზე
ვიდგვი და ტყეში, შეშის საკრელად ვემ-
ზადებოდი. შევჯეგ ცხენზე. რომელიც
მეზობელს გამოვართვი ქირით, რაშიაც
მოგების ნაწილი შევპირდი, გამოვემშვი-
დობე დედას და გავწიე. დედაჩემი თვა-
ლით მაკილებდა, რომელიც გარეთ გა-

16827
16827
16827

მოსული ფუსფუსით ლოცულობდა და ჩემ მომავალზე ვინ იცის რას არ ფიქრობდა. აბა და, გამიმეტებდა მეცხიგი ტყეში სამუშაოდ!..

ქალაქს გარედ მალე გავუდი, დავიმინდვრე. იქიდგან, ერთ ვიწრო ბილიკს შევეუდგე და გავწიე ტყისკენ, ნისლი იდგა. შორეული მთები ძლივს მოჩანდნენ ნისლის ბურუსში. მე თანდათან გული მეშლებოდა. ჩემ თავს ვაშკაცად ვრაცხდი და ეს გრძნობა დიდ ნეტარებას მგვრიდა. ჩემი მისწრაფება და გრძნობა ერთად ერთ საჭიროებისკენ მქონდა მიმართული, რომ ტყეში მემუშავნა და ჩითი მომეღო ბოლო ჩვენი გაჭირვებისათვის და ტანჯვა-ვაებისათვის და ეს ხსნა დიდად მაძხვებდა, მაძლევდა ენერჯიას და სიმტკიცეს.

ხშირად ოცნებაც მაიძულებდა წარმომედგინა; აგერ ვითომ ჩვენ ოჯახს თვალსა-

ჩინოდ ვშველი, და-ძმათა სასწავლებელში
ვასწავლიდი და სხ. და სხვა, დმერთო
ჩემო, კიდევ რა გუგმებს არ ვადგენდო და
ჰაერში რა სიმაგრეებს არ ვაშენებდი?..
რასაკვირველია, ჩემი ხელ-ამაგით, ჩემი
ოფლით, რასაც ვშემის ჭრა და ან პობა
შეადგენდა ტყეში და იქიდან ცხენით
გადმოზიდვა ქალაქში გასაყიდადა.

IV

ქე შრომით ცხოვრება ასე დავიწყე.
ჩემ სამუშაოს, ვერც სუსხიანი ცივი
ზამთარი და ვერც ზაფხულის სიცხე-
ები, ვერ უცარავდნენ ხელსა, გარდა
აი ამ მდინარე ნაკადულისა, რომელსაც
ყოველ აქ მოსვლაზე, ჩემთვის მას ენით
გამოუთქმელი საშინოებანი მოუყენ-
ბია. მეტადრე წვიმებში, როდესაც გა-
დადებამდის გვიცდია ამის ნაპირებზე
დამბალო დასველებულებს; შეგვიყურე-

ბია, როდის დაჯდებოდა და ღამწვი-
დებოდა ზღვისავეთ ადიდებული და
აშფოთებული ნაკადული, რომლის აღელ-
ვებულს ზვირთებს უნძრევია და უნგრე-
ვია მთელი არე მარე, რითაც ჩვენი გუ-
ლი შიშისაგან უწყალებია. საშინელი
წამები გვინახავს! იმ დროს ტყეში წასვ-
ლაც ხშირად უკუ გვიგდია, რადგანაც
საშიშრად გვიცნია აზღვავებულ წყალში
ფონის გაგნება. ზოგჯერაც მომხდარა,
რომ დიდხანს არ დავარდნილა წყალი,
მაშინ განსაცდელს მორევშიაც არ დავ-
რიდებივართ და გაგვიფონავს შიგ გაჭირ-
ვებით, რადგან სხვა გზით (თუ ასე ამ
გზით) შეუძლებელი ყოფილა ჩვენი გა-
ჭირებული ცხოვრებისათვის სახსარის
აღმოჩენა. დიად, შეუძლებელი იყო აქე-
დან ჩვენი განშორება, საიდგანაც ცხოვ-
რების წყაროს ვპოვებდით დაუძლეურებუ-
ლი დედისა და პაწაწა და-ძმათათვის.

ხშირად უმცროსი ძმაც გამყვებოდა ტყეში, რომელსაც უხაროდა თავისი შრომითაც ესარგებლებინა რამე ოჯახისათვის. როდესაც უკანასკნელ ხანს გაფუდექით ტყისაკენ მე და ჩემი უმცროსი ძმა, საამო გაზაფხული იყო. მაგრამ დილის წყნარი ჰაერი მალე შეიცვალა; ლურჯი-ცა მზაკვრმა შევმა ღრუბელმა სწრაფად დაფარა. ამოვარდა ძლიერი ქარი. ჩვენ მალე გამოვათავეთ სამუშაო და გამოვეშურეთ სახლისაკენ.

გზაში მალე დაგვასხა წვიმამ. მსხვილი წვიმა თან და თან ძლიერდებოდა და ბოლოს სეტყვით და ღვართქათათ გადაიქცა. ადგა საშინელი ღვარები. მთიდგან ღვარნაშების საშინელი ხმა მოისმა, ჩვენ უზომოთ დასველებული უხმოთ მოვდიოდით...

სრულიად ფერმიხდილი და გაცრეცილი, საბრალო ჩემი ძმა, ცხენს უკნიდან

მოაჩინალებდა — ფიქრად გადაქცეული.
მას ბევრი რამ გაეგონა ამ ნაკადულის
ძალმოძრეობაზედ, თუ რა და რა საზარე-
ლი ენებანი მიუყენებია ხალხისათვის
ადიდების დროს, მეტადრე იმის გაშმაგე-
ბულს და ძრიელ ზვირთებსა... ბევრი
სხვაც უარესებიც გაეგონა, მაგრამ თავისი
თვალთ კიარ ენახა...
ახლა კი თავად თვითონ შეიქმნა პირ-
ველი დამსწრე ასეთი შემთხვევისა. ჩვენ
ნაკადულთან მივედით უკვე. ჭკუა გამო-
ლევული ბრაზიანივით ღრიალებდა ბნელ-
სა და ლაფით მოცულს ზვირთებში,
რომელსაც კლდე ღრე თან მოჰქონდა
და თავის როხის ქვეშ ათავსებდა მთელ
არე მარეს.
ცხენს საპალნე ჩამოვხადეთ და გადაღე-
ბას შეუცადეთ. საღამოს ხანს ძლივას
დავარდა წყალი.
მა გადავიწერეთ პირჯვარი და შევეტოპეთ

ჩვენც. აღიდებული ნაკადული როდენი-
მე ტოტად დაყოფილიყო. ორი ტოტი
უკვე გავიარეთ. დაგვრჩა წინ უდიდესი.
მე ჩემ ძმას ვაფთხილებდი, ვახმნევებდი
და ვურჩევდი წყლის მდინარეობისათვის
არ ეცქირნა. წინ ცხენი და უკანიდან
ჩვენ მივდევთ. წყლი წელამდი გვწვდე-
ბოდა. როდენი ფეხის გადადგმაც ვერ
მოვასწარი, წყალმა დამმალა და წა-
ვიქეცი, მაგრამ საჩქაროთ წამოვდექი კი.
იმ დროს საწყალმა ჩემმა ძმამ ერთი გულ-
გამგმირავად დაიყვირა და ჩავარდა. მე
სისწრაფით ხელი წავავლე, მაგრამ
წყალმა მალე წარმიტაცა და გამაშორა
მას. მე რე რა მოხდა აღარ მახსოვს.

როდესაც გონს მოვედი, ნაპირი ხალ-
ხით ავსილიყო. ჩემს ახლოს გაეწვინათ
თავ-გატეხილი და გაშეშებული ჩემი ძმა,
რომელის გაციებულს გვაძს მისი დამბალი
ტანისამოსის კინკები ძლივს ჰფარავდენ,

ცოტა მოშორებით ჩვენ ცხენს დაელო
თავი და დაღონებული იღვა, დიდხანს
გაშტერებული ვიდექი და ვერ გამოვრ-
კვეუდიყავი უბედურ შემთხვევის სინამ-
ღვილესი.

მე უცხად თვალი მოვკარი, მორბის თმა
გაფაფრული და თავპირ ჩამოსისხლული
ქალი საზარელი წივილ-კივილითა, რომელიც
გაციებულს გვამს გულზე დავარ-
და. ეს იყო დედაჩემი... აქ შესწყვიტა
ამბავი ჩემმა მეგობარმა, რომელმაც საცო-
დავად დახარა ძირს თავი და ორი ნამ-
თავრი ცრემლი გადმოაგდო.

გამოთავთხლებულმა ნაკადულმა მხიარუ-
ლად გაიციმციმა და თავისებურად ჩაირახ-
ჩაირაკრაკა.

მისსი კ. გვარამია

P.S. ამ თარგმანს, „პატარამდინარეს-ს“ მი-
გიერ, ვუწოდეთ „ნაკადული“. დაიბეჭდა
ჯერ ჟ. „განათლება-ში“ 1911 წ. № 6
6 და 7, შემდეგ კი ცალკედ. მთარგ.

ისყიდება ყველაგან, წიგნის მაღაზიებში აესხი
კ. გვარამაძის შემდეგი ნაწერები:

1. ნაკადული (თარგ) კარგს ქაღალდზე 5 კ.
2. კალანდა (გურიის ცხოვრებიდან) . 5 კ.
3. სარკე ილ. ჭავჭავ. -ის ცხოვრებისა . 5 კ.
4. სარკე გურულთა ცხოვრებისა . . . 5 კ.
5. თამარო ჰარამ-ხანში, გურ. ცხ. . 20 კ.
6. აბესალომ და ეფერი 5 კ.
7. გამიჯნურებული ქალვაჟი ლექსი . 5 კ.
8. მესხური ლექსები 5 კ.
9. იაკ. ლაზარაშვილი დრამატ. -ის ბიოგ. 10 კ.
10. იეპისკოპოზი როპის მგზავრობა საქ. 30 კ.
11. მესხური ანდაზები. ნაწ. 1 10 კ.
12. 1900 წლის სახსოვარი *45* 5 კ.
13. მგზავრი ამხანაგი (путеводитель) . 10 კ.
14. რომის პაპი, პიო X, სურათი 5 კ.
15. ბათომის ქართ. კათ. ეკკლესია (ფოტო.
ბლანკი) 5 კ.

ვინც ნლდათ იყიდის ჩამოვლილთ არა ნაკლებ
5 მან.-40% დაეთმობა.

დასაბეჭდათ დამზადებული მაქვს გურულ სიტყვათა ლექსიკონი (2000 ლექსი) და გურიაში შეკრებილი შელოცვები აქიმობით.

უმთავრესი საწყობი ავტორთან ახალციხეში.

ფოტის ადრესი: Ахалцихь, Константин-
тину Ивановичу Гварамадзе.